षण्मासान् छागमांसेन पार्षतेन च सप्त वै ।
अष्टावेणस्य मांसेन रौरवेण नवैव तु ॥ २६९ ॥
दश मासांस्तु तृप्यन्ति वराहमहिषामिषैः ।
शशकूर्म्मयोस्तु मांसेन मासानेकादशैव तु ॥ २७० ॥
संवत्सरं तु गव्येन पयसा पायसेन वा ।
वार्द्धीणसस्य मांसेन तृप्तिर्द्वादशवार्षिकी ॥ २७१ ॥
कालशाकं महाशल्काः खड्गलोहामिषं मधु ।
आनन्त्यायैव कल्पन्ते मुन्यन्नानि च सर्व्वशः ॥ २७२ ॥
यत् किञ्चिन्मधुना मिश्रं प्रदद्यात् तु त्रयोदशीं ।
तदप्यक्षयमेव स्याद्वर्षासु च मघासु च ॥ २७३ ॥
अपि नः स कुले जायाद्यो नो दद्यात् त्रयोदशीं ।
पायसं मधुसर्पिर्भ्यां प्राक्छाये कुञ्जरस्य च ॥ २७४ ॥
यद् यद्ददाति विधिवत् सम्यक् श्रद्धासमन्वितः ।
तत् तत् पितॄणां भवति परत्रानन्तमक्षयं ॥ २७५ ॥
कृष्णपक्षे दशम्यादौ वर्ज्जयित्वा चतुर्द्दशीं ।
श्राद्धे प्रशस्तास्तिथयो यथैता न तथेतराः ॥ २७६ ॥